

Vera nas naj uči rabiti ključ; in kaj vera prepoveda pojedincu ne sme se učiniti tudi v imenu naroda. Kakor je vsakemu posamezniku rečeno: ne ubijaj, ne prešestuj, ne govori krive priče itd., isto je prepovedano tudi celemu narodu, ki je skupina pojedincev, in tudi narodno blago se bo cenilo po tem, je-li pravično ali ne, ne pa po tem, ali je zavito v trobojni zavoj. Kakor je poedinemu zapovedano: Spoštuj očeta itd., tedaj je pa tudi greh v imenu narodnosti napadati sv. očeta, škofo itd. itd. Prava vera bodi vam luč itd. Ljubi Bog je zmedel jezike, da bi preprečil greh in tedaj tudizdaj razkropljenim jezikom ne more dopuščeno biti, kar je greh, da Bog narodov zopet ne kaznuje.

In še eno Slomšekovo naj povem! Leta 1848 govori v »Laib. Kirchenztg.« o narodni ideji, katera se je med narodi tolikanj probudila in potem pravi: »Žal, da puntarska stranka narodno idejo le prepogosto zlorabi in se je poslužuje za svoje posebne namene«. Tem besedam imam jaz le pristaviti, da se zdaj — žal — take stranke nahajajo pri vseh narodih in da zdaj narodno idejo zlorabijo ter se je poslužujejo za svoje »brezverske liberalne namene«.

Le recimo: gola narodnost je divjak! Naj izraste iz tega divjaka še tako visoko in košato drevo, in naj ima cvetja toliko, kakor bi sneg na njega padel, vendar je divje drevo in nikdar in nikoli narodu ne bode nosilo drugega sadu, kakor — lesnike. Le požlahtnjeno drevo prinaša žlahtnega sadu. Kdo nam bo požlahtnil narodno drevo? Kje je mladika, katero jej naj vcepimo? Veliki prerok Izaija pokazal nam je to mladiko. Zrastla je iz Jesetove korenine in njej je ime Jezus Kristus. Sam nebeški vrtnar je požlahtnil tudi to drevo, in sveta vera oblažila je tudi narodno vprašanje. In le po sveti veri požlahtnjeno drevo bo prineslo Slovencem zopet sladkega, okusnega sadu — in sladkega božjega miru! To daj Bog in Marija!

Župljani tukajšnje predmestne župnije »Materie usmiljenja« sklenili so romati v Sevnico ob Dravi in sicer v ta namen, da bi se zidanje nove cerkve na čast Materi Božji srečno dovršilo. Povabljeni so tudi župljani sosednih far. Dne 5. novembra ob 7. uri je tukaj sv. meša, potem odhod v Selnico, tam ob 11. uri sv. meša. V nedeljo 6. novembra bode v Selnici ob 8. uri slovesna sv. meša; po sv. meši se vrnejo romarji nazaj v Maribor.

Gospodarske stvari.

O razvažanju gnoja.

Brez soli ni jedi, brez gnoja ni žita. Gospodarju je skrbeti za oboje, sicer pri njegovih hiši ni dobro; razloček je v tem pa vendar-le, kajti sol se dobi za denar, ne tako gnoj: tega mora si gospodar pridelati in če ga ima, treba mu je z njim tako ravnati, da dobi iz njega največ koristi — lepo polje, lepe travnike. Sedaj, ko se bližamo zimi, vozi se veliko gnoja na njive in pri tem postavimo le-sem dve, tri opazke, ki utegnejo sem ter tje še komu prav priti.

Važno je pri izvažanju gnoja, da se izvozi gnoj prav, dobro razdeljen iz gnojišča na polje. Na to naj gleda gospodar, da se izpelje gnoj vselej v pravi meri, to je: gnoj se ne sme najprej vzeti s površja, potem še le ostali, ampak kidati se začne na voz tako, da se najvišji, skorej le slama, potegne na stran, potem pa se koplje doli, do dna gnojišča. Kedar je voz poln, se odpelje in postavi drugi ravno tje in kida se na-nj, kakor

pri prvem vozu. Če je gnoj že do dna vzet, gre se dalje od vrha zopet do dna in to se ponovi, dokler ni gnojišče prazno. Zakaj pa tako? Gnoj ni v vseh plasteh enak, eden je boljši, drugi pa manj vreden in če pride na voz le prvi, tedaj imamo na tistem delu njive, kjer se gnoj razsiplje, more biti preveč gnoja t. j. dobrega, na drugih delih pa dobimo le slabi gnoj in zemlja ostane roda.

Zatem pa se naj na njivi gnoj v enacih kupih, ki stojé enako drug od drugega, spravi z voza, ne pa tako, da leži tu kup pri kupu, malo potlej pa pride kup, za njim pa dolgo nič in potem zopet kup. Kjer je gospodar sam pri vozu, tam se to ne izgodi lahko, drugače pa je, če ima le hlapca pri vozu, kajti na-nje se ni vselej zanesti. Tako pa pride potlej na enem delu veliko gnoja, na drugem pa malo in tudi silje ne more potem biti drugače, kakor različne rasti na različnih delih.

Kaj pa potem, ali se gnoj raztrosi hitro, ko se navozi, ali pa naj ostane na kupih? Če je zemlja zmrzla, da je ni moči orati, potem se ve, da ne kaže gnoja raztrositi, pa tudi ne, da ga navozimo v male kupe, ampak tedaj naj ostane gnoj na gnojišču ali pa se navozi v velike kupe na njivo. Nikakor ne kaže ga pustiti v malih kupih, kajti tako izpuhti iz gnoja najdražji in najboljši del — amonijak in če tega ni v gnoji, vreden je le malo: z njim si silje ne pomore veliko. Ako pa še je zemlja za to, da se preorje, tedaj se naj gnoj k malu raztrosi, potem pa podorje! To se mora izgoditi še tem bolje na njivah, ki visijo, kajti sicer se najboljši deli gnoja izcedijo ter gredó, ker jih zmrzla zemlja ne popije, z deževnico naprej, brez koristi za gospodarja, ki je imel gnoja na svoji njivi.

Na planem polji to ne škoduje toliko in vsled tega lahko ostane gnoj ondi raztrošen dalje časa, posebno ako gospodarja sili drugo delo, brez znatne škode za njivo. To velja posebno za njive, ki imajo srednjo, ne pretežno zemljo. Ali pa je to dobro tudi pri lahki zemlji, dvomijo razumni gospodarji. V obče torej smemo reči, da je najbolje gnoj kmalu, ko se navozi na njivo, podorati in vselej, če izvzamemo ležeče njive, ga tudi raztrositi, če ga že ni moči koj podorati.

Ako se vpraša, kako globoko se naj podorje, odgovorimo, da vselej tako globoko, da ga prst popolnem pokrije. Kako pa je bolje, ali globlje ali plitviše? To se ravna po zemlji; ako je zemlja težka, tedaj ne gre gnoja podorati pregloboko, kajti sicer ne more do njega niti zrak, niti toplota in oboje je gnoju potrebno, če čemo, da nam kaj koristi. Pri lahki zemlji kaže pa gnoj globlje podorati, da ostane vselej blizu v enaki ulagi in tako tudi v enaki toploti. Ako naj povemo to v števikah, recimo, da je gnoj podorati najmanj do 8 cm. in največ do 16 cm. Natančniše se to ne da reči, ker se je ravnati po razmerah: zemlji, času, gnoji.

Kuretina.

Po zimi prebije kuretina največ časa na gredéh, druga pri drugi in tu je lahko, da zbolijo in kar je navadno, da se jim zaredi mrčes, ki jim dela potem veliko nadlege. Temu se opomore lahko, ako se gredi pobelijo z vapnom, blato pa odpravi od časa do časa. Dobro je, ako se primeša v vapno nekaj karbolice. Sedaj, ko je nje zavoljo kolere lahko dobiti, ni težko držati se tega pravila. Ako se ne more pa beliti, naj se vsaj blato odpravlja in gredé se naj škropijo z vapnom in karbolico.

Sejmovi. Dne 28. oktobra v Šentjuri in južni železnici, na Muti in pri Sv. Tomaži nad Veliko nedeljo. Dne 29. oktobra v Poličanah (za svinje). Dne 2. novembra v Lučanah, v Radgoni in v Vitanji. Dne 3. novembra v Pišecah in dne 5. novembra v Selnici ob Dr.